

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 323/2023-29

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Petra Straku (sudca spravodajca) a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] zastúpeného advokátom JUDr. Milošom Gerom, Štefánikova 217, Bytča, proti uzneseniam Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 1 Ndob/2/2022 z 19. januára 2022, č. k. 1 ObdoV 10/2020 z 27. mája 2021, č. k. 1 ObdoV 36/2009 zo 17. decembra 2009 a č. k. 2 Obo 40/2009 z 27. mája 2009, ako aj uzneseniu Krajského súdu v Prešove č. k. 16 CoE 136/2012 z 19. novembra 2012 a uzneseniu Okresného súdu Vranov nad Topľou č. k. Er 3159/97 z 2. septembra 2011 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 3. februára 2023 domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 36 ods. 1 a čl. 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listiny“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 1 Ndob 2/2022 z 19. januára 2022, č. k. 1 ObdoV 10/2020 z 27. mája 2021, č. k. 1 ObdoV 36/2009 zo 17. decembra 2009 a č. k. 2 Obo 40/2009 z 27. mája 2009, ako aj uzneseniu Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) č. k. 16 CoE 136/2012 z 19. novembra 2012 a uzneseniu Okresného súdu Vranov nad Topľou (ďalej len „okresný súd“) č. k. Er 3159/97 z 2. septembra 2011 (ďalej spolu „napadnuté rozhodnutia“). Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti posledné dve rozhodnutia zrejme omylom nesprávne označil spisovými značkami konaní týkajúcich sa veci vedenej na krajskom súde pod sp. zn. 3Co4/2008, a nie konania vedeného na krajskom súde pod sp. zn. 4 Cb 1/2008. Sťažovateľ požiadal, aby ústavný súd napadnuté

rozhodnutia zrušil a vrátil vec okresnému súdu na ďalšie konanie a zároveň najvyšší súd zaviazal na úhradu jeho trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti, jej doplnenia a ich príloh, ako aj z rozhodovacej činnosti ústavného súdu a jeho zistení vyplýva, že predmetom preskúmaného konania sú peňažné nároky uplatnené sťažovateľom ako žalobcom dvoma žalobami pôvodne vedenými v konaní sp. zn. 18 Rob 1357/96 (po preradení do registra „Cb“ sp. zn. 4 Cb 1/2008) a sp. zn. 17 Rob 1361/96 (po preradení do registra „Cb“ sp. zn. 3 Cb 4/2008) proti obci [REDAKOVANÉ] (ďalej aj „žalovaný“). Vzhľadom na totožnosť strán a predmet sporov súd prvej inštancie uznesením z 12. novembra 2014 spojil na spoločné konanie veci vedené pod sp. zn. 4 Cb 1/2008 a sp. zn. 3 Cb 4/2008 s tým, že ďalej sa budú viesť pod sp. zn. 4 Cb 1/2008.

3. Predmetná vec bola právoplatne skončená platobným rozkazom z 1. júla 1997, ktorý bol následne ako exekučný titul uplatnený sťažovateľom návrhom na vykonanie exekúcie podaným 25. novembra 1997 a smerujúcim proti povinnej žalovanej – obci [REDAKOVANÉ]

4. Žalovaná 16. februára 2007 podala v uvedenom konaní návrh na zrušenie platobného rozkazu z 1. júla 1997 z dôvodu nedoručenia platobného rozkazu do vlastných rúk.

5. Krajský súd uznesením z 11. októbra 2007 zrušil platobný rozkaz z 1. júla 1997. Na základe podaného odvolania najvyšší súd uznesením č. k. 6 Obo 262/2007 zo 16. januára 2008 zrušil napadnuté uznesenie krajského súdu z 11. októbra 2007, pretože „*nemožno dospieť k záveru, že platobný rozkaz nebol doručený do vlastných rúk v zmysle § 173 OSP*“. Na základe podaného dovolania žalovaného najvyšší súd uznesením č. k. 1 ObdoV 21/2008-80 zo 6. júna 2008 zrušil napadnuté uznesenie odvolacieho súdu zo 16. januára 2008, ako aj uznesenie súdu prvého stupňa z 11. októbra 2007 a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

6. Žalovaná podala 20. októbra 2008 odpor proti platobnému rozkazu krajského súdu z 1. júla 1997.

7. Krajský súd 27. marca 2009 uznesením č. k. 4 Cb 1/2008-168 „*návrh odporcu zo dňa 16. 2. 2007 na zrušenie platobného rozkazu č. k. 18 Rob1357/1996-22 zo dňa 1. 7. 1997*“ zamietol.

8. Najvyšší súd ako odvolací súd v obdobnej veci sp. zn. 3Cb/4/2008 vedenej krajským súdom pod sp. zn. 17 Rob 1361/96 (neskôr spojenej s preskúmaným konaním na spoločné konanie), v rozhodnutí č. k. 2 Obo 40/2009 z 27. mája 2009 posudzoval doručovanie platobného rozkazu na základe totožných skutkových okolností. Uznesením najvyššieho súdu č. k. 2 Obo 40/2009 z 27. mája 2009 došlo k zrušeniu napadnutého uznesenia krajského súdu, ktorým bol zamietnutý návrh na zrušenie platobného rozkazu a zároveň boli týmto rozhodnutím odmietnuté odpory podané proti tomuto platobnému rozkazu. Najvyšší súd v uvedenom rozhodnutí dospel k záveru, že krajský súd „*pochybil, keď ustálil že sporný platobný rozkaz sp. zn. 17 Rob 1361/96 bol žalovanému riadne doručený dňa 27. 06. 1997, prípadne 31. 07. 2003*“. Následne túto otázku posudzoval najvyšší súd aj ako dovolací súd v uznesení č. k. 1 ObdoV 36/2009 zo 17. decembra 2009, ktorým odmietol dovolanie, „*pričom konštatoval, že platobný rozkaz bol doručený povinnému až dňa 20. 10. 2008*“. Okresný súd následne uznesením č. k. Er 3196/97 zo 7. júla 2009 exekúciu v predmetnej veci zastavil a toto rozhodnutie bolo potvrdené na základe podaného odvolania uznesením Krajského súdu v Prešove č. k. 15 CoE 1/2009 zo 4. novembra 2009. Ústavná sťažnosť proti uvedeným uzneseniam o zastavení exekúcie bola uznesením č. k. III. ÚS 192/2010 z 12. mája 2010 odmietnutá.

9. Právne závery z uznesení najvyššieho súdu č. k. 2 Obo 40/2009 z 27. mája 2009 a č. k. 1 ObdoV 36/2009 zo 17. decembra 2009 boli prenesené „zrkadlovo“ aj do konania vo veci vedenej na krajskom súde pod sp. zn. 4 Cb 1/2008 tak, že došlo k zrušeniu platobného rozkazu krajského súdu z 1. júla 1997 a uznesením okresného súdu č. k. Er 3159/97 z 2. septembra 2011 bola exekúcia v predmetnej veci zastavená. Uznesenie o zastavení exekúcie z 2. septembra 2011 bolo následne potvrdené uznesením krajského súdu č. k. 16 CoE 136/2012 z 19. novembra 2012.

10. Ústavný súd uložil krajskému súdu nálezom č. k. II. ÚS 593/2012 z 10. decembra 2013 povinnosť konať v predmetnej veci bez zbytočných prietáhov.

11. Krajský súd výrokom I uznesenia č. k. 4 Cb 1/2008-1219 z 15. augusta 2018 zamietol návrh žalobcu na vstup ďalších žalobcov do konania a výrokom II uznesenia zastavil konanie o zaplatenie úrokov z omeškania v sume 6 190,99 eur (186 510 Sk) a konanie o zaplatenie zmluvného úroku z omeškania vo výške 0,5 % za každý deň omeškania. O odvolaní žalobcu rozhodol najvyšší súd uznesením č. k. 2 Obo 6/2020-1404 z 30. júna 2020, ktorým napadnuté uznesenie potvrdil. Dovolací súd uznesením č. k. 1 ObdoV 10/2020 z 27. mája 2021 zrušil napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu vo výroku, ktorým potvrdil uznesenie súdu prvej inštancie vo výroku o zastavení konania a vec vrátil na ďalšie konanie súdu prvej inštancie.

12. V priebehu ďalšieho konania vo veci sp. zn. 4 Cb/1/2008 sťažovateľ podal 1. decembra 2021 námietku zaujatosti proti sudcom krajského súdu [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ]. Spis v predmetnej veci bol predložený najvyššiemu súdu, na ktorom bol zaevidovaný pod sp. zn. 2 Ndob 21/2021.

13. V konaní sp. zn. 2 Ndob 21/2021 pred najvyšším súdom podal sťažovateľ 4. januára 2021 námietku zaujatosti proti všetkým členom senátu najvyššieho súdu ([REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ]), ktorí mali o podanej námietke zaujatosti rozhodovať. O tejto námietke zaujatosti proti senátu „2Ndob“ mal rozhodovať senát najvyššieho súdu „1Ndob“ v zložení [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Ndob 2/2022.

14. Najvyšší súd uznesením č. k. 1 Ndob 2/2022 z 19. januára 2022 rozhodol, že sudkyne [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] nie sú vylúčené z prejednávania a rozhodovania tejto veci.

15. Najvyšší súd následne uznesením č. k. 2 Ndob 21/2022 zo 16. februára 2022 rozhodol, že sudcovia krajského súdu [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] (sudkyňa [REDAKOVANÉ] medzitým zanikla funkcia sudcu k 31. decembru 2021, preto konanie v tejto časti zastavil) nie sú vylúčení z prejedania a rozhodovania veci vedenej na krajskom súde pod sp. zn. 4 Cb 1/2008.

16. Ústavný súd nálezom č. k. I. ÚS 454/2022 z 27. októbra 2022 okrem iného zrušil uznesenie najvyššieho súdu č. k. 2 Ndob 21/2022 zo 16. februára 2022 (o nevyhlásení [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] z prejednávania a rozhodovania veci) ako predčasne vydané. V rámci odôvodnenia tohto nálezu okrem iného konštatoval v jeho bode 23, že „v posudzovanom prípade niet žiadnych pochyb o tom, že uznesenie najvyššieho súdu č. k. 1 Ndob 2/2022 z 19. januára 2022 nebolo doručené správne podľa procesnoprávnych predpisov upravujúcich tento úkon, a táto vada má priamo za následok nezákonnosť doručenia a sú s ňou spojené závažné procesnoprávne účinky, a teda uvedené uznesenie nemohlo nadobudnúť právoplatnosť“.

17. Zo sťažnosti ďalej vyplýva, že uznesenie najvyššieho súdu č. k 1 Ndob 2/2022 z 19. januára 2022 (o nevyklúčení [REDACTED] a [REDACTED] z prejednávania a rozhodovania veci vedenej na najvyššom súde pod sp. zn. 2 Ndob 21/2021) bolo sťažovateľovi následne doručené 1. decembra 2022.

18. Krajský súd v predmetnej veci rozhodol rozsudkom č. k. 4 Cb 1/2008 z 21. júna 2022. O odvolaní proti tomuto rozsudku bude rozhodovať najvyšší súd v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Obo 9/2022. Sťažovateľovi bolo 30. decembra 2022 doručené uznesenie najvyššieho súdu č. k. 2 Ndob 13/2022, 2 Obo 9/2022 z 19. januára 2022, ktorým bola [REDACTED] vylúčená z prejednávania a rozhodovania o odvolaní proti rozsudku krajského súdu z 21. júna 2022, pretože 12. decembra 2021 predsedovi najvyššieho súdu oznámila svoju zaujatosť z dôvodu členstva v dovolacích senátoch najvyššieho súdu vo veciach sp. zn. 10 ObdoV 21/2008 a sp. zn. 1 ObdoV 36/2009, ako aj zaujatosť ohľadom rozhodovacej praxe najvyššieho súdu v uznesení predsedu najvyššieho súdu č. k. 2 Ndob 10/2022 z 10. októbra 2022. Miesto nej sa členkou dotknutého senátu stala [REDACTED]. Na základe uznesenia najvyššieho súdu č. k. 2 Ndob 13/2022, 2 Obo 9/2022 zo 16. januára 2023 bola [REDACTED] vylúčená z prejednávania a rozhodnutia tejto veci (obdobné dôvody ako sudkyňa [REDACTED], pozn.). Členkou dotknutého senátu sa následne stala [REDACTED].

19. Podaním zo 4. januára 2023 sťažovateľ namietal zaujatosť všetkých členov senátu sp. zn. 2 Ndob 13/2022 a 2 Obo 9/2022 ([REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED]).

II.

Argumentácia sťažovateľa

20. Proti napadnutým rozhodnutiam podal sťažovateľ túto ústavnú sťažnosť, v ktorej uviedol nasledovnú argumentáciu.

a) K otázkam spätým s námietkami zaujatosti členov senátu najvyššieho súdu „2Ndob“ a „1Ndob“ je podľa neho potrebné prihliadať na predošlý priebeh predmetného konania sp. zn. 4 Cb 1/2008 od podania námietky zaujatosti 1. decembra 2021, ktorý je podľa neho prepojený s ústavne nesúladným postupom súdov v rokoch 2009 – 2023. Spomínaný postup súdov začal konštatovaním porušenia sťažovateľovho práva na zákonný súd uznesením najvyššieho súdu č. k. 2 Obo 40/2009 z 27. mája 2009 a následne pokračoval reťazením excesov a porušovaní základných práv sťažovateľa v preskúvanom konaní.

b) V konaní vo veci sp. zn. 2 Ndob 21/2021 z pôvodnej zostavy členov senátu ([REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED]) na základe uznesenia č. k. 2 Ndob 13/2022, 2 Obo 9/2022 z 19. januára 2022 už zostali len dve sudkyne z pôvodného senátu, ktorému bola vec pridelená ([REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED]). Podľa sťažovateľa jeho námietka zaujatosti smerujúca proti tomuto senátu, resp. jeho členom ([REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED]) dosiaľ nebola vyriešená a všetky tri sudkyne sú podľa neho vo veci vedenej na krajskom súde sp. zn. 4 Cb 1/2008 objektívne zaujaté.

b) V súvislosti s namietanou zaujatosťou [REDAKOVANÉ] sťažovateľ poukázal na okolnosti priebehu konania a najmä rozhodovania veci vedenej na krajskom súde pod sp. zn. 3 Cb4/2008 (sťažovateľova žaloba o zaplatenie sumy 99 997 Sk s príslušenstvom proti obci [REDAKOVANÉ]). Podľa sťažovateľa v tomto konaní mal [REDAKOVANÉ] do spisu založiť falošnú predkladaciu správu týkajúcu sa inej veci vedenej pod sp. zn. 6 Cb 4/2008, v dôsledku čoho následne na najvyššom súde o jeho odvolaní proti uzneseniu krajského súdu č. k. 3 Cb 4/2008 z 2. februára 2009 (o zamietnutí návrhu na zrušenie platobného rozkazu a odmietnutí odporov podaných odporcom po 11 rokoch proti platobnému rozkazu č. k. 17 Rob 1361/96 z 27. júna 1997 vydanému krajským súdom) nerozhodoval zákonný senát „4Obo“. Predmetná vec bola podľa sťažovateľa rozhodnutá nastrčeným, falošným a korupčným senátom v zložení [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], ktorý uznesením č. k. 2 Obo 40/2009 z 27. mája 2009 zrušil uznesenie krajského súdu č. k. 3 Cb 4/2008 z 2. februára 2009. Z uvedenej skutočnosti sťažovateľ vyvodzuje, že sudkyňa [REDAKOVANÉ] zneužila právomoc verejného činiteľa, porušila jeho právo na zákonný súd a zákonného sudcu, pretože v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Obo 40/2009 nemala podľa neho rozhodovať.

c) Podľa sťažovateľa sú všetky procesné úkony súdov vykonané po vydaní uznesenia najvyššieho súdu č. k. 2 Obo 40/2009 z 27. mája 2009 ničotné, neúčinné, vydané nezákonným súdom. Z tejto skutočnosti sťažovateľ následne vyvodil, že podľa neho dosiaľ nebolo právoplatne rozhodnuté ani o odvolaní proti uzneseniu krajského súdu č. k. 3 Cb 4/2008 z 2. februára 2009 (o zamietnutí návrhu na zrušenie platobného rozkazu a odmietnutí odporov podaných odporcom). Vzhľadom na uvedené môže podľa neho ísť o protiústavné uznesenia najvyššieho súdu č. k. 2 Obo 40/2009 z 27. mája 2009, ako aj uznesenia č. k. 1 ObdoV 36/2009 zo 17. decembra 2009 a uznesenia najvyššieho súdu č. k. 1 ObdoV 10/2020 z 27. mája 2021 (najvyšší súd ním zrušil rozhodnutie odvolacieho súdu č. k. 2 Obo 6/2020-1404 z 30. júna 2020 týkajúce sa zamietnutia návrhu na vstup ďalších žalobcov do konania a zastavil konanie pre prekážku veci právoplatne rozhodnutej vo vzťahu k úrokom z omeškania v sume 6 190,99 eur a zaplatenie zmluvného úroku z omeškania vo výške 0,5 % za každý deň omeškania pre nedostatočné odôvodnenie) a rozsudku krajského súdu č. k. 4 Cb 1/2008 z 21. júna 2022, ktorých vydaním došlo k porušeniu sťažovateľovho práva na zákonný súd a zákonného sudcu.

d) Z uznesenia najvyššieho súdu č. k. 1 Ndob 2/2022 z 19. januára 2022, doručeného sťažovateľovi 1. decembra 2022 vyplýva, že [REDAKOVANÉ] má konať a rozhodovať aj vo veci sp. zn. 2 Ndob 13/2022, 2 Obo 9/2022, hoci podľa sťažovateľa je už teraz preukázané, že je od 27. mája 2009 nezákonná sudkyňa, ktorá nemala rozhodovať ani vo veciach sp. zn. 2 Obo 40/2009, 2 Obo 6/2020 a sp. zn. 2 Ndob 21/2021.

e) Podľa sťažovateľa „toxický zásah“ senátu najvyššieho súdu v zložení [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ]), ktorý mal byť „falošne dosadený harabinskou skupinou“ s cieľom anulácie 11 rokov právoplatného exekučného titulu uznesením č. k. 2 Obo 40/2009 z 27. mája 2009 naštartoval reťazec zločinov podľa § 342, § 326, § 344 a nasl. Trestného zákona, ktoré následne senáty najvyššieho súdu v rokoch 2009 – 2022 neodstránili ani neopravili, hoci to bolo ich zákonnou povinnosťou. Uvedené skutočnosti podľa sťažovateľa diskvalifikujú [REDAKOVANÉ] zo všetkých rozhodovaní ohľadom odvolacích či dovolacích konaní na najvyššom súde vo veci vedenej v súčasnosti pod sp. zn. 4 Cb 1/2008.

f) Uznesenie č. k. 2 Obo 40/2009 z 27. mája 2009 bolo zneužitie senátom najvyššieho súdu v zložení [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], ktorý rozhodoval vo veci sp. zn. 2 Obo 6/2020, keď v uznesení z 30. júna 2020 neprihliadol na vadu nesprávne obsadeného súdu v dotknutom konaní ako dovolací súd. Vzhľadom na to mali byť tieto sudkyne vylúčené aj z prejednávania a rozhodovania o jeho námietke zaujatosti vo veci sp. zn. 1 Ndot 2/2022, ako aj vo veci sp. zn. 2 Ndob 13/2023, pretože existuje obava, že budú kryť zločiny z obdobia rokov 2009 – 2022. Tieto závery sa týkajú ako sudkyň [REDAKOVANÉ], tak i [REDAKOVANÉ].

g) Obdobnú vadu konania (sťažovateľ v tejto súvislosti poukazuje na obsadenie senátu pri rozhodovaní vo veci sp. zn. 1 ObdoV 36/2009, pozn.) nechal bez povšimnutia podľa sťažovateľa aj senát najvyššieho súdu v zložení [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] v uznesení č. k. 1 ObdoV 10/2020 z 27. mája 2021, v ktorom v bode 47 na str. 21 uviedol: „Z obsahu spisového materiálu vyplýva, že platobné rozkazy sp.zn.17Rob1361/96 a sp.zn.18Rob1357/96 nenadobudli právoplatnosť a nepredstavujú prekážku právoplatne rozhodnutej veci v zmysle § 420 písm. d) CSP pre konanie (všeobecného) súdu.“ Na str. 29 v bode 63 podľa sťažovateľa falošne uviedol: „Záverom dovolací súd poukazuje na to, že v prejednávanej veci doposiaľ (25 rokov 1996-2021) neprebehlo riadne dokazovanie, v ktorom by sa súd 1. inštancie zaoberal jednotlivým žalovanými nárokmi z hľadiska toho, či majú nejaký právny základ, resp.pod akú normu ich možno subsumovať.“ Ďalšie námietky zaujatosti v uvedenom zmysle sťažovateľ predložil predsedovi najvyššieho súdu svojimi dopismi zo 4. januára 2023, 9. januára 2023, 18. januára 2023, 22. januára 2023 a 26. januára 2023. O uvedených návrhoch sťažovateľa najvyšší súd dosiaľ nerozhodol.

h) V kontexte „označovaných a vyjavovaných zločinov“ sa podľa sťažovateľa javí iluzórnou predstava, že by uznesenie najvyššieho súdu v senáte zloženom z [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] č. k. 1 Ndob 2/2022 z 19. januára 2022 mohlo obstať v teste ústavnosti. Uvedeným uznesením najvyšší súd vyfabuloval „konceptiu ďalšieho zločinu“ v podobe inštrukcie k veci vedenej na krajskom súde pod sp. zn. 4 Cb 1/2008 ako nahrávky na zamietnutie veci po 26 rokoch v konaní začatom žalobou z 25. novembra 1996 a právoplatne skončenom 1. augusta 1997.

i) Sťažovateľ ústavnému súdu navrhol, aby preskúmanú ústavnú sťažnosť nezužoval len na prieskum uznesenia č. k. 1 Ndob 2/2022 z 19. januára 2022, ale vec posúdil širším pohľadom, t. j. či vôbec od 16. februára 2007 sú konania vedené pred krajským súdom a najvyšším súdom zákonnými sudcami a zákonným súdom. Iba širší pohľad ústavného súdu zahrňujúci posúdenie ústavnosti všetkých spomínaných konaní môže objasniť a odstrániť extrémne ústavne nesúladne excesy sudcov zúčastnených na rozhodovaní pod zrejším vplyvom bývalého ministra spravodlivosti [REDAKOVANÉ]. Všeobecné súdy odmietajú v predmetnom konaní vyriešiť 28 sťažovateľom predložených námietok týkajúcich sa tejto veci.

j) Senáty zúčastnené na rozhodovaní tejto veci v priebehu rokov 2008 – 2023 (1 ObdoV 50/2007, 1 ObdoV 21/2008, 2 Obo 40/2009, 1 ObdoV 36/2009, 2 Obo 6/2020, 1 OdoV 10/2020, 2 Obo 9/2022) boli povinné okrem iného naplniť povinnosť predložiť predmetnú vec veľkému senátu podľa čl. 48 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“), najmä čo sa týka otázok: 1. Kto a akú má právomoc posudzovať otázky formálnej vykonateľnosti exekučného titulu 11 rokov

po jeho vydaní?, 2. Môže iný ako exekučný súd rozhodovať o určení naliehavého právneho záujmu na určení materiálnej a formálnej vykonateľnosti exekučného titulu? Pochybenia senátov najvyššieho súdu týkajúce sa existencie naliehavého právneho záujmu sú ďalším dôvodom, pre ktorý možno podľa sťažovateľa konštatovať zaujatosť označených senátov najvyššieho súdu sp. zn. 1 Ndob 2/2022, 2 Obo 9/2022, 2 Ndob 13/2022.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

21. Podstatou ústavnej sťažnosti je sťažovateľom namietané porušenie označených práv v dôsledku toho, že v preskúmanom konaní rozhodovali súdy, ktoré nedisponujú právomocou preskúmať materiálnu a formálnu vykonateľnosť exekučného titulu, súdy zúčastnené na rozhodovaní v tejto veci rozhodovali ústavne nesúladným spôsobom pri posúdení naplnenia podmienok právoplatnosti v konaní vydaného platobného rozkazu a taktiež pri posudzovaní sťažovateľom uplatnených námietok zaujatosti, v dôsledku čoho napadnuté rozhodnutia neboli vydané neustrannými súdmi.

III.1. K namietanému porušeniu označených práv uznesením Okresného súdu Vranov nad Topľou č. k. Er 3159/97 z 2. septembra 2011 a uznesením Krajského súdu v Prešove č. k. 16 CoE 136/2012 z 19. novembra 2012:

22. V prípadoch, ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základných práv alebo slobôd môže (mohol) domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto ústavnú sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07, I. ÚS 1/2017).

23. Vzhľadom na skutočnosť, že napadnuté uznesenie okresného súdu z 2. septembra 2011 bolo v zmysle príslušných zákonných ustanovení preskúmané v rámci odvolacieho konania pred Krajským súdom v Prešove, uplatňujúc princíp subsidiarity, ktorý vyplýva z čl. 127 ods. 1 ústavy, ústavný súd konštatuje absenciu svojej právomoci napadnuté uznesenie okresného súdu z 2. septembra 2011 preskúmať.

24. Vzhľadom na už uvádzané skutočnosti ústavný súd v tejto časti ústavnú sťažnosť smerujúcu proti napadnutému uzneseniu okresného súdu z 2. septembra 2011 odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

25. Ústavný súd v rámci svojej rozhodovacej činnosti konštantne uvádza, že ústavnú sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd (napr. I. ÚS 33/02, II. ÚS 29/02, III. ÚS 55/02, I. ÚS 1/2019), a preto jednou zo základných podmienok prijatia ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 124 zákona o ústavnom súde. V prípade podania ústavnej sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03, II. ÚS 695/2014, IV. ÚS 231/2020).

26. Podľa § 124 prvej vety zákona o ústavnom súde ústavnú sťažnosť možno podať do dvoch mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu.

27. Z obsahu sťažovateľom predloženého uznesenia Krajského súdu v Prešove z 19. novembra 2012 vyplýva, že konanie o odvolaní sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu zo 2. septembra 2011 bolo právoplatne skončené 25. novembra 2012. Keďže ústavná sťažnosť sťažovateľa bola ústavnému súdu doručená až 3. februára 2023, podal ju zjavne po uplynutí lehoty uvedenej v § 124 zákona o ústavnom súde.

28. S poukazom na uvedené ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v časti namietania porušenia označených práv uznesením Krajského súdu v Prešove z 19. novembra 2012 odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde ako oneskorene podanú.

III.2. K namietanému porušeniu označených práv uznesením najvyššieho súdu č. k. 2 Obo 40/2009 z 27. mája 2009 a uznesením najvyššieho súdu č. k. 1 ObdoV 36/2009 zo 17. decembra 2009:

29. Prekážka veci právoplatne rozhodnutej (*rei iudicatae*) nastáva vtedy, ak sa má v ďalšom konaní prejednávať rovnaká vec, o ktorej už v inom konaní bolo právoplatne rozhodnuté. Totožnosť veci je daná pri zhode predmetu konania, skutkových okolností, z ktorých sa uplatnené právo vyvodzuje, a identitou účastníkov konania. Avšak prekážkou pre prejednanie veci nie je, ak ústavný súd síce už v minulosti v identickej veci rozhodol, avšak rozhodoval len o podmienkach konania a v ďalšom návrhu už podmienky konania splnené sú [§ 55 písm. a) zákona o ústavnom súde].

30. Z vlastnej rozhodovacej činnosti ústavného súdu vyplýva, že uznesenie najvyššieho súdu č. k. 2 Obo 40/2009 z 27. mája 2009 a uznesenie najvyššieho súdu č. k. 1 ObdoV 36/2009 zo 17. decembra 2009 boli predmetom konania pred ústavným súdom vo veci sp. zn. I. ÚS 177/2010. Toto konanie bolo právoplatne skončené uznesením č. k. I. ÚS 177/2010-45 z 5. mája 2010, ktorým bola ústavná sťažnosť sťažovateľa odmietnutá z dôvodu nedostatku právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie a rozhodnutie, pretože dotknuté rozhodnutia neboli konečnými rozhodnutiami vo veci, resp. rozhodnutiami spôsobilými citeľne zasiahnuť do základných práv sťažovateľa ústavno-procesného charakteru.

31. Keďže ústavný súd v identickej veci sťažovateľky (t. j. vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu č. k. 2 Obo 40/2009 z 27. mája 2009 a uznesením najvyššieho súdu č. k. 1 ObdoV 36/2009 zo 17. decembra 2009) už rozhodol, pričom podmienky konania zostali nezmenené, bolo potrebné v tejto časti sťažnosť sťažovateľky vedenú pod sp. zn. Rvp 285/2023 odmietnuť pre neprípustnosť podľa § 55 písm. a) zákona o ústavnom súde.

III.3 K namietanému porušeniu označených práv uznesením najvyššieho súdu č. k. 1 ObdoV 10/2020 z 27. mája 2021:

32. Najvyšší súd uznesením č. k. 1 ObdoV 10/2020 z 27. mája 2021 v dovolacom konaní zrušil uznesenie č. k. 2 Obo 6/2020-1404 z 30. júna 2020 týkajúce sa zamietnutia návrhu na vstup ďalších žalobcov do konania a zastavenia konania pre prekážku veci právoplatne rozhodnutej vo vzťahu k úrokom z omeškania v sume 6 190,99 eur a zmluvnému úroku z omeškania vo výške 0,5 % za každý deň omeškania pre nedostatočné odôvodnenie.

33. Dotknuté uznesenie najvyššieho súdu č. k. 1 ObdoV 10/2020 z 27. mája 2021 nie je konečným rozhodnutím v predmetnej veci. Sťažovateľ mal a ešte stále má možnosť v ďalšom priebehu konania v záujme ochrany ním označených práv využiť všetky prostriedky procesného útoku i obrany upravené v Civilnom sporovom poriadku, nejde teda o konečné rozhodnutie spôsobilé citeľne zasiahnuť do ním označených práv.

34. Vzhľadom na uvedené ústavný súd v tejto časti ústavnú sťažnosť smerujúcu proti napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu z 27. mája 2021 odmietol pre neprípustnosť podľa § 55 písm. d) zákona o ústavnom súde.

III.4 K namietanému porušeniu označených práv uznesením najvyššieho súdu č. k. 2 Ndt 1/2021 z 19. januára 2022:

35. Sťažovateľ argumentuje ústavnou neudržateľnosťou uznesenia najvyššieho súdu č. k. 2 Ndt 1/2021 z 19. januára 2022, ktorým tento súd z prejednávania a rozhodovania v preskúmvanom konaní nevylúčil [REDAKOVANÉ]. Uvedená sudkyňa mala byť podľa sťažovateľa vylúčená predovšetkým z dôvodu jej predchádzajúceho podľa sťažovateľa nezákonného rozhodovania v senátoch v roku 2009 – 2010, ktorý prijal uznesenie č. k. 2 Obo 40/2009 z 27. mája 2009, ako aj druhé sťažovateľom neoznačené rozhodnutie (zrejme mal na mysli uznesenie č. k. 1 Ndob 14/2010 zo 7. apríla 2010, ktorým najvyšší súd rozhodol o námietke zaujatosti proti sudkyni krajského súdu vznesenej sťažovateľom, pozn.).

36. Ústavný súd uvádza, že nie je opravnou inštanciou všeobecných súdov (I. ÚS 31/05). Skutkový stav a právne závery všeobecného súdu sú predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by prijaté právne závery boli so zreteľom na skutkový stav arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neudržateľné (podobne aj IV. ÚS 43/04).

37. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je nepochybne tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v občianskoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011).

38. Ústavný súd sa oboznámil s obsahom napadnutého uznesenia najvyššieho súdu z 19. januára 2022, ktorým rozhodol o námietke zaujatosti sťažovateľa. Dôvodom vylúčenia [REDAKOVANÉ] mala byť podľa sťažovateľa skutočnosť, že v rokoch 2009 a 2010 bola členkou senátov najvyššieho súdu rozhodujúcich vo veci č. k. 1 Obo 40/2008 z 27. mája 2009 a v druhom sťažovateľom nešpecifikovanom konaní (zrejme mal na mysli uznesenie č. k. 1 Ndob 14/2010 zo 7. apríla 2010, ktorým najvyšší súd rozhodol o námietke zaujatosti proti sudkyni krajského súdu, pozn.).

39. Najvyšší súd vo vzťahu k námietke zaujatosti vznesenej voči tejto sudkyni poukázal na § 49 a nasl. Civilného sporového poriadku a konštatoval, že o vylúčení sudcu v zásade rozhoduje nadriadený súd v senáte. Nadriadený súd je súd určený v zmysle organizačných vzťahov vo vnútri súdnej sústavy. Rozhodnutie nadriadeného súdu je rozhodnutím v mimo inštančnom postupe,

tzn. že je jediným rozhodnutím bez možnosti opravného konania, teda nie v rámci inštančných vzťahov. O námietke zaujatosti rozhoduje nadriadený súd (v danom prípade podľa § 54 ods. 3 CSP iný senát najvyššieho súdu), teda nie inštančne vyšší súd, čo svedčí o odlišnosti predmetu konania o námietke zaujatosti v porovnaní s konaním, z procesného priebehu ktorého táto námietka vzišla. Na podporu svojich záverov najvyšší súd poukázal aj na ustálenú judikatúru ústavného súdu prezentovanú napr. uznesením č. k. III. ÚS 824/2016 z 29. novembra 2016, nálezom č. k. III. ÚS 46/2012 z 23. augusta 2012, uznesenie č. k. III. ÚS 169/2013 z 16. apríla 2013 a následne uviedol, že skutočnosť, že [REDAKOVANÉ] rozhodovala v predmetnej veci v rámci odvolacieho konania či v inom konaní, nemožno považovať za prejednávanie a rozhodovanie toho istého sporu v inej inštancii uvedenou sudkyňou, a teda nezakladá v zmysle § 49 ods. 2 CSP dôvod na jej vylúčenie z rozhodovania o námietke zaujatosti vznesenej proti sudcom krajského súdu.

40. Prihliadajúc na relevantné časti odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu z 19. januára 2022, ústavný súd zastáva názor, že najvyšší súd sa podanou námietkou zaujatosti dostatočným spôsobom zaoberal a jeho záver o nevylúčení [REDAKOVANÉ] z rozhodovania v predmetnej veci s prihliadnutím na argumentáciu sťažovateľa nemožno považovať za svojvoľný alebo neodôvodnený.

41. Inak povedané, sťažovateľ v konaní nepredložil v rámci odôvodnenia svojej námietky také argumenty, ktoré by mohli byť relevantným dôvodom na vylúčenie uvedenej sudkyne z prerokovania a rozhodovania v konaní o námietke zaujatosti proti sudcom najvyššieho súdu rozhodujúcim o námietke zaujatosti sťažovateľa podanej proti sudcom krajského súdu. V tejto súvislosti ústavný súd považuje za potrebné poznamenať, že námietka zaujatosti nemá slúžiť ani tomu, aby strana sporu určovala, kto bude zákonným sudcom v konkrétnej veci bez splnenia zákonných podmienok podľa § 49 a nasl. CSP.

42. Na základe uvedeného ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. júna 2023

Robert Šorl
predseda senátu